

Réfa

Puk zonder C

Jack.

De naam van mijn eerste vriendje.

We waren veertien en deelden een handdoek.

Ieder een punt.

We zaten achter het kotje van het zoutwaterbad.

Weer of geen weer we gingen zwemmen.

Dat was toen nog gedeeld.

De jongens bij de jongens.

De meisjes bij de meisjes.

Soms dook er wel eens een jongen onder de brug door, van het jongensbad naar de meisjes.

Hij werd direct teruggestuurd.

'Het kotje,' stond precies op de scheidingslijn.

Ze verkochten er snoep en ijs en losse sigaretten.

Wij zaten erachter.

Gewoon gezellig samen.

Zo puur.

Na de zomer, ik was net vijftien ging ik werken bij de drogist.

Jac zag ik daarna niet meer.

Soms hoorde ik nog wel eens iets van hem.

En ja, dertig jaar later kwam ik hem tegen in het bos.

Hij was op de fiets en moest door na een 'hallo.'

Verstijving van zijn spieren.

Dat was het, tot mijn lieve neef mij op Facebook zette.

Ik had er ooit van gehoord, maar kende het niet echt.

Ik vond het toch wel leuk en kreeg uit alle hoeken een vriendschapsverzoek.

Zo ook van Jack.

Maar er zat een foto bij zonder hoofd.

En omdat ik toch wel gekke verhalen had gehoord vertrouwde ik het niet gelijk.

'Laat eerst je gezicht maar zien.' Was mijn antwoord.

Daar kwam aan de zijkant van het scherm Jack zijn hoofd rollen.

Compleet met snor en baard.

Maar het was hem wel.

Er kwam een commentaar bij van Ellen.

'Net de Kerstman hé?'

Vorig jaar waren Jack en Ellen veertig jaar getrouwd.

Sindsdien zijn we al verschillende keren bij elkaar geweest.

Ellen is een schat, een heerlijke, eerlijke flapuit met het hart op de goede plek.

Ik mag haar graag.

En ze hebben een hond.

En daar wilde ik het vorige week toen ze bij ons waren over hebben.

Ze heet puk.

'Nee hoor, geen Puk met ck al die flauwekul, gewoon Puk.'

Ellen houdt niet van flauwekul, doe maar gewoon.

Op mijn verzoek hadden ze Puk mee genomen, ik wilde kijken of Puk zonder c vriendschap met Réfa kon sluiten.

Het ging niet echt vlot en het was even aftasten.

Réfa vond het allemaal wel leuk.

Puk is een Jack Russell dus een stuk kleiner dan Réfa, maar fel.

Na de kennismaking gingen we naar binnen.

Heel voorzichtig werd alles door Puk verkend.

Réfa bemoeide zich er niet mee en keek het allemaal aan.

Ik kwam in gesprek met Ellen over honden wat ook mijn bedoeling was.

Tuis vertelde ze hadden ze altijd honden gehad.

Van vuilnisbakkenrassen tot chow chows.

En Ellen wilde graag een hond.

Jack heeft het lang tegen kunnen houden.

Maar wat in de kop zit, zit niet in de kont.

'Hoe ze dan bij een Jack Russell uitkwam?'

Ik wist wel waarom ik een Schnauzer had gekozen.

Ik had een voorbeeld, Knatsch, bij de drogisterij waar ik werkte.

Die kon maandverband vangen!

Ik had nog nooit zo'n leuke lieve hond mee gemaakt.

En nu ervaar ik het zelf wat een geweldige hond een Schnauzer is.

Maar Ellen wilde een kleine hond, maar wel een echte hond.

Gewoon een lekker eigenwijs ding.

Een hond geeft onvoorwaardelijke vriendschap.

'Maar José een hond is een hond hé, geen vervanging voor een kind.'

'Al die flauwekul, het is mijn kind, dat is niet zo, het is een hond.'

'En het is een zij, maar voor mij is het ook en hij, net hoe het uitkomt.'

'Weet je een kat is veel meer op zichzelf, een hond is socialer.'

Jack kijkt mij aan en zegt: 'ja, Ellen een hond en Jack de stron!'

Jack gaat altijd lopen met Puk.

Ellen niet.

'Maar als ik 's morgens beneden kom, komt hij wel van de bank af.

Dat doet hij niet als jij naar beneden komt.'

Zij.

'Ach welnee, hij of zij, al die flauwekul.'

Ze lacht er hartelijk bij.

Puk blijft ondertussen op afstand van Réfa.

En Réfa heeft geduld.

Ellen neemt Puk op schoot.

'Ze staat er zo gespannen bij.'

Réfa kwam wat dichterbij, maar dat was bij Puk geen waar.

Ze verdedigde haar vrouwtje.

Ze blaft niet zoals Réfa blaft.

Een schelle harde kef, Puk deed haar best, niet om aan te horen.

Ellen zette haar weer op de grond.

'Jezus, Puk doe niet zo flauw, wat een flauwekul.'

Maar ik kom nog meer te weten van Ellen.

Alhoewel Puk geen vervanging van een kind is weet ik nu...

Dat ze blaft bij een lege bak en dat die direct wordt gevuld.

Ze mag op de bank.

Haar gewoonte is na het afwassen wat Jack en Ellen doen natuurlijk, Puk gaat eten en dan direct naar buiten wil.

Niet met de vriend van Jack en Ellen mee gaat al is hij er nog zo gek mee.

Puk goed het terrein bewaakt.

Het is een leuke middag.

Réfa en Puk komen nog niet echt dicht bij elkaar.

Maakt niet uit, zoiets kun je toch niet afdwingen.

Geef het maar tijd.

We spreken af dat we volgende keer Réfa mee nemen.

Kijken hoe het dan gaat.

Ik vind het prima, Réfa kan ik overal mee naar toe nemen.

Mijn Lieverd.

Mijn schaduw.

Altijd bij me.

Mijn hondkind.

We nemen afscheid, tot de volgende keer en niet te lang wachten.

Puk krijgt een tuigje aan.

'Dat is toch niks een halsband, al dat gesnok aan dat nekje!'

Ik begin te lachen.

'Geen flauwekul hé Ellen.'

'Hee Ellen, Jack schrijf je ook met een c!'

'Echt niet, ik zeg gewoon Sjaak!'